

живота на моя последен син, най-свидният. Но само кръв-
та да синовете ни е запазила тая земя. Не смей да застава
между сина ми и мене! Не смей да разделяш сърцето ми
между моя син и земята ни. Те са едно!

Госпожа Тамара излиза.

елгуба - Богове на моето племе, къде съм попаднала аз!

Камбаните забиват протяжно придружени от църковния
хор.

сцена

д Адриановград. Станът на българските войски.

Близат Старият и младият. Младият е тежко ранен.

Старият го влечи.

а д и я т - Ох, къде се дяха целебниците. Ей тъй ще ми из-
тече кръвта...

а р и я т - Дръж се мъжки, де. Душа човешка лесно не излиза.

а д и я т - Дали ги натикаха нашите в мочурището?

а р и я т - Ако не са ги натикали, ще го сторят. За мен и теб
тази бран свърши.

а д и я т - Ама ^{летинците} някои от тях се измъкнаха и бягат към стана
си, пък и ромеите на рачиха да излязат от крепостта
и да им завардят пътя.

а р и я т - Ще минем ~~някак~~ и без тях.

а д и я т - Ама аз ~~хич~~ не съм се и надявал, че ромеите ще из-
лязат да воюват за нас.

а р и я т - Аз като сташих мойто рицарче и като го стиснах
за гушата, а то вика - Франца, Франца... За Франца ~~се-се-~~
^{дошло на чина} тило, а уж тръгнало за божи гроб.

Близа княз Йоан.

а н - А с е н - Ранени ли сте?